

Ой високо сонце в яснім небі стало

Леся Українка

Ой високо сонце в яснім небі стало,
Гаряче проміння та й порозсипало,
По хвилях блакитних пливе човен прудко.
От і берег видко! прибули ми хутко.

Ой вже сонечко яснее та стало на межі,
Освітило акерманські турецькі вежі.

Сі круглі вежі й високі мури –
Страшні та суворі, непевні, понурі,
І скрізь у тих мурах стрільниці-бійниці,
При вежах тих сумні "темні темниці".

В сих темницях колись наші та приймали горе,
Слали думки крилаті через сине море...

Ходім же турецький замок оглядати,
Щоб нашу і славу, і лихо згадати, –
Згадать давню славу, козацьку волю,
І тяжку недолю, турецьку неволю;

Тут колись гуляла доля і воля кривава,
Тяжко-важко доставалась та чужая слава!

У темних темницях нема ні віконця,
Не видко з них світла ні ясного сонця!
А світ такий красний, хороший, розкішний!
Під ясним промінням лиман такий пишний.

Його хвиля край берега ясно так синіє,
А дедалі ледве-ледве, мов туман, леліє...

Глянуть на лиман той, – втішається око!
Колись його хвилі вкривались широко
Тими байдаками, легкими чайками,
Що плили на сей бік та за козаками:

Швидко рідних визволяти козаки летіли...
За мурами високими вороги тремтіли...

Славо, наша згубо! славо, наша мати!
Тяжко зажуритись, як тебе згадати!
Кров'ю обкипіла вся наша давнина!
Кров'ю затопила долю Україна.

Ой лимане-лиманочку, хвиле каламутна!
Де поділась наша воля, слава наша смутна?

Чи на те ж козацтво гинуло в неволі,
Побивалось тяжко, шукаючи долі,
Чи за те лилися кривавії ріки,
Щоб усе пропало й забулось навіки?

Та коли судилось марно лицарям загинуть,
То невже про них і гадку нащадки закинуть?

Все мина!.. Від слави давньої давнини
Лиш zostались вежі та німії стіни!
Де ходили люті турки-яничари,
Там пасуться мирні овечок отари...

Де полягла козацькая голова думлива,
Виріс там будяк колючий та глуха кропива.

Виросла там квітка у темниці, в ямі,
Ми її зірвали, - нехай буде з нами!
Квітка тая, може, виросла з якого
Козацького серця, щирого, палкого?..

Чи гадав той козаченько, йдучи на чужину,
Що вернеться з його серця квітка на Україну?

Сумно тут усюди, так пусто, так глухо,
У цілому замку немає ні духа,
Коло брами тільки мінарет тоненький,
Там курінь приладив вівчар молоденький.

Та в курені-мінареті вівчаря немає, -

Он він з вежі високої на діл поглядає.

З високої вежі вівчарику видко,
Як котяться хвилі лиманові швидко,
А далі зникають у синьому морі...
Вівчарика погляд блукає в просторі.

Має він простор широкий для думок та гадок,
Що то він тепер гадає, лицарський нащадок?..